

Република Србија
Врховни касациони суд
Прев 134/2015
26.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца В.Р. д.о.о. у стечају, кога заступа пуномоћник В.К., адвокат из Б., против туженог В.І. а.д. из Б., и умешача на страни туженог Г. а.д. из Б., кога заступа пуномоћник Г.Р., адвокат из Б., ради утврђења, вредност предмета спора 1.500.000 евра, одлучујући о ревизији умешача на страни туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 4442/13 од 22.01.2015.године, у седници већа одржаној дана 26.11.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија умешача на страни туженог Г. а.д. из Б., изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 4442/13 од 22.01.2015.године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 6116/12 од 21.03.2013.године, у ставу првом изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено да је у целости престало потраживање туженог као хипотекарног повериоца према тужиоцу по основу уговора о дугорочном кредиту број 00-420-1303308.5 од 07.05.2010.године. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено да је престало заложно право извршна вансудска хипотека уписана у корист туженог према тужиоцу по основу наведеног уговора о дугорочном кредиту на шестособном стану од 235 м² и гаражи од 31,94 м² у Б. ... бр. ..., Л.Н.бр.... кп.бр... КО С.в. са свим њеним саставним деловима. Ставом трећим изреке одлучено је да пресуда има служити као основ за брисање залогне наведене извршне вансудске хипотеке уписане у корист туженог на непокретности ближе наведеној у ставу другом изреке. Ставом четвртим изреке, констатовано је повлачење тужбе да се утврди да је престало заложно право извршна вансудска хипотека уписана у корист туженог према тужиоцу по основу наведеног уговора о дугорочном кредиту, а на пословној згради за коју није утврђена делатност за производњу и дистрибуцију лекова у С. улица ... бр. ... ЛН ... кп.бр.... КО С., са свим њеним саставним деловима. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.210.000,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 4442/13 од 22.01.2015.године, у ставу првом изреке одбио жалбе туженог и умешача на страни туженог као неосноване и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду у ставовима, првом, другом, трећем и петом изреке. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде благовремену и дозвољену ревизију изјавио је умешач на страни туженог А.Д. Г. из Б., због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио да ревизија умешача није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других битних повреда које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, између тужиоца као корисника кредита и туженог као даваоца кредита закључен је 07.05.2010.године уговор о дугорочном кредиту у динарској противвредности износа од 1.500.000 евра за потребе финансирања трајних обртних средстава са роком враћања 05.05.2014.године. Као једно од средстава обезбеђења враћања кредита у смислу члана 8. Уговора предвиђено је и закључење уговора о приступања дугу број 1303308.5 Привредног друштва А.Д. Г. из Б., као и потписивање судске оверене заложне изјаве и предузимање потребних радњи ради уписа хипотеке у корист банке на спорним некретнинама. По основу уговора о приступању дугу А.Д. Г. из Б. је измирила обавезе према туженом у износу од 177.517,789,27 динара, а затим је поднела захтев РГЗ Служби за катастар непокретности за ступање на место хипотекарног повериоца овде туженог.

Код овако утврђених чињеница и постављеног тужбеног захтева за утврђење да је престало потраживање туженог према тужиоцу, као и заложно право на спорном шестособном стану, те да пресуда има служити као основ за брисање извршне вансудске хипотеке уписане у корист тужене на истој непокретности, правилно су нижестепени судови овако постављени тужбени захтев усвојили, дајући при томе разлоге које у свему прихвата ревизијски суд.

Правилно су нижестепени судови у конкретном случају применили одредбе члана 43. и 44. Закона о хипотеци, када су утврдили да је исплатом потраживање туженог као хипотекарног повериоца према тужиоцу престало, те да су испуњени законски услови за испис хипотеке из регистра непокретности у који је била уписана у корист туженог. Неосновано је указивање ревидента на погрешну примену одредбе члана 300. Закона о облигационим односима и члана 28. Закона о хипотеци указујући да је хипотекарни дуг у смислу наведених одредби на основу уговора о дугорочном кредиту, а не на основу уговора о приступању дугу измирио умешач, те по наведеним законским одредбама стекао заложно право на спорној непокретности.

Одредбом члана 300 ЗОО и чланом 28. Закона о хипотеци регулисана је законска суброгација када хипотекарни дуг измири лице које није дужник, чиме оно ступа на место хипотекарног повериоца према дужнику и трећим лицима. Како је умешач потраживање тужене банке намирио, на основу уговора о приступања дугу, по коме када приступилац исплати дуг повериоцу он се не суброгира у повериочева права према дужнику, што значи да законске суброгације ту нема, јер приступилац није исплатио туђ, него сопствени дуг. Уговорна суброгација је напротив могућа ако је у самом уговору о приступању дугу то предвиђено, а у конкретном случају страна која је оспоравала право тужиоца на брисање хипотеке није то доказала.

Неосновано је и позивање ревидента на одредбу члана 424. став 2. Закона о облигационим односима којом је прописано да ако је солидарна обавеза закључена у искључивом интересу једног солидарног дужника он је дужан накнадити цео износ обавезе садужнику који је намирио повериоца. Наведена законска одредба регулише право регреса једног солидарног дужника, према осталим солидарним дужницима у ситуацији када је један од солидарних дужника испунио обавезу, а солидарна облигација је успостављена у искључивом интересу другог солидарног дужника. Предмет парнице није регресно потраживање једног солидарног дужника према дургом због чега наведена законска одредба нема никаквог утицаја на одлучивање о постављеном тужбеном захтеву.

На основу изложеног и члана 414. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одбио ревизију умешача на страни туженог као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**